קד.

וההוא גברא על פלטר סמיך מאי הוי עלה

אמר רב יוסף רבי יהודה מוריינא דבי נשיאה

הוה ואורי ליה כשמעתיה יידתנן רבי יהודה

אומר ששה דברים מקולי בית שמאי ומחומרי

בית הלל דם נבילות בית שמאי מטהרין ובית

הלל משמאין אמר רבי יוםי בר' יהודה אף כששמאו בית הלל לא שמאו אלא ברביעית

הואיל ויכול לקרוש ולעמוד על כזית:

מתני' אין מתנדבין לוג שנים וחמשה אבל

מתנדבין שלשה וארבעה וששה ומששה

ולמעלה: גמ' איבעיא להו ביש קבע לנסכים

או אין קבע לנסכים היכי דמי כגון דאייתי

חמשה אי אמרת אין קבע לנסכים משיך ומקריב ארבעה מינייהו דחזי לאיל ואידך הוי

נדבה ואי אמרת יש קבע לנסכים עד דממלי

להו לא קרבי מאי אמר אביי תא שמע יששה

לנדבה ואמרינן כנגד מי כנגד מותר חמאת

ומותר אשמות ומותר אשם נזיר ומותר אשם

מצורע 6 ומותר קינין ומותר מנחת חומא ואם

איתא ליתקין שופר אחרינא כנגד מותר

נסכים הגך לנדבת צבור אזלי הני שכיחי

אפשר דמצמרפי דמר ודמר בהדי הדדי

וקרבי אמר רבא תא שמע יאזרח^{ט י}מלמד שמתנדבין נסכים וכמה שלשת לוגין ומנין

שאם רצה להוסיף יוסיף תלמוד לומר יהיה

יכול יפחות ת"ל ככה מאי יוסיף אילימא

ארבעה וששה מאי שנא שלשה דחזו לכבש

ארבעה וששה נמי חזו לאיל ופר אלא לאו

חמשה ושמע מינה אין קבע לנסכים שמע

מינה אמר רב אשי והא אנן לא תנן הכי אין

מתנדבין לוג שנים וחמשה קתני חמשה דומיא

רשנים מה שנים דלא חזו כלל אף חמשה נמי

דלא חזו כלל מידי איריא הא כדאיתא והא

כדאיתא אמר אביי אם תמצא לומר אין קבע

לנסכים הא אין קבע לנסכים אם תמצא לומר יש

קבע לנסכים "עד עשרה פשימא לי אחד עשר

שקלים הלכה ב: לד ד מיי' פי"ד ו מעה"ת הלכה א: מעה"ק הלכה יג:

מוסף רש"י ששה דברים מקולי ובו'. לאו דאיכא הני ותו לא, דאכתי טוצא איכא אלא כשוכנסו לכרס ציבנה והעידו כל אחד ואחד על לותו שבידו בתק' עדיות העיד ר' יהודה על אלו בית שמאי מטהרין. דאינו בת בשה משהרין. דחינו כבשר לטמא בנכלה בכזית ולא תורת משקין לטומאה קלה, לי נראה דהאי דב"ש קלה, לי נכחה דהחי דב"ש מטהכין מטומחת נבלות לחודה קחמר שלה יטמח הדבל למודה הדבל ליטמח בי על כדית. שהוח שיעור נבלה לטמח חדם [והיינו ממכו דבר חחד] שכוית . היבש כשנימות הוי שבת עד.). ששה לנדבה. י"ג שופרות היו נמקדש, ייצ שופרות היו במקדם, שבעה מהן מפורשים מה טמנין בהם מיקלים חדמין ומיקלים עמיקין, קיינים וגוולי עולה ועלים ולבונה וחבב לכפורת הרי שבעה, וששה מהן לגדבה בהן היו נותנין מחבר מהובה בתו היו נותנין המותרות ההולכות לנדבת לבור דהוא קיץ המזבח והוי הבשר לעולה ועורות לכהנים הבשר נעונט ושוני... (להלן קד:) וששה לנלבה לקין (יהרקן קדב) וששה לנדבה לקין המוצה לתה לתוכן מעות שלוקחין מכל הרעות של מותר לשמות וחטאת ששינינו מותר לשמות וחטאת ששינינו לנדבה, ובפרק בתרא דמנות ורף קון: ששה שופרות פנבד ששה בתי אבות שבל משמר ועשתר וכל אחד ואחד מכיר היש ונשתר וכל אחד ואחד מכיר איש אונות ובל אחד ואחד מכיר את של יומו ואם היה מזבח בטל ביומו שאין איש מביא קרבטת לוקחין בני בית אב מעות שופר שלהן ולוקחין מעות שופר שלהן ולוקחין מהן עולות והוא קין המו

שימה מקובצת

חידושי הרגמ״ה רבי יהודה מוריינא. היה מורה [הוראות] לפני רבי וופרידה של בית רבי שמתה] יהודה הוה וכשמעתא [דיידיה הורה] לפני רבי: רבי יהודה כו' רבי יוסי מפרש [מלתא] דאבוהי: יש קבע לנסכים. כלומר שאם נדר [כמו] שראוי לנסכים [יקריב] ואם נדר יותר [לא יקריב]: או אין , קבע. כלומר [יוכל לדור] כמו . שירצה ויקח כמו שראוי לנסכים ווהמותר) יהיה נדבה וכולן [קרבי] והיינו כדמפרש היכי דמי כו׳: ואי אמרת יש היכי דמי כר: ואי אמתי יש קבע לנסכים עד דממלי להו לא קרבי. הואיל והביא שהם שש שלא קרבי [דאז] חזו או לשני כבשים או לפר מאי: או לשני כבשים או לפר מאי: מי כנגד מותר מעות חטאת ומותר אשם נזיר ומותר אשם מצורע ואשם מעילה לא נקט משום דלית ליה נסכים והגך אית להו: ליתקין ליה כו׳: הגך שיתא לא [שכיחי]

מה

רבי מאיר דנפטר קודם רבי יהודה כדמוכח בפרק

בר אילעאי מוריינא דבי נשיאה הוה. ב] והיה להם לבית רבי מורה שני דקידושין (דף נב:) היה קיים עדיין בהלולא דרבי שמעון בר רבי הוראות ועל פיו היו עושין כל דבריהם והוא לוה להם לשערה: כדמוכה בירושלמי דבילה דעבר קמי פתחא ושמע שהיו מטפחין ואמר מחללין את השבת ואף בימי

רב היה כדמשמע בפרק קמא דעירובין (דף יג:) דאמר רב האי דמחדדנא מחבריה דחמיתיה לרבי מחיר מחחוריה וים גורסין שם רבי משום עובדה דירושלמי: הואיל ויכוד דקרוש ולעמוד על בזית. משמע דדם טמא מחמת דחשיב כבשר ותימה דבמעילה 'ח] בפרק קדשי מובח (דף יו.) אמר מניו לדם שרצים שהוא טמא שנאמר חה לכם הטמח תיפוק לי דחשיב כבשר ויש לומר דאילטריך קרא לרבויי דם ללול דמטמא בכעדשה דס"ד עד שיהא בו כדי שיוכל לקרוש ולעמוד על כעדשה ולהכי תנן דם השרן ובשרו מנטרפין דשיעורן שוה אבל דם נבילה ובשרה לא דאין שיעורן שוה וכן מוכח בירושלמי דאמר דם נדילה ממא י) והדתנן דם השרץ ובשרו מלטרפין ואין לנו כיולא בו וא"ת ולמה לי קרא בפרק בהמה המקשה (חולין עב.) לרביעית דם מן המת הרי יכול לקרוש ולעמוד על כזית ויש לומר דשאני מת דהוה ממעטינה דם משום דגועו מחליף כדדרשינן בריש דם הנדה (נדה נה.) מה עלם שנברא עמו ואין גזעו מחליף יצאו שינים שלא נבראו עמו יצאו שער ולפורן שאע"פ שנבראו עמו גזען מחליף ופריך והרי בשר דגזעו מחליף וטמא ומשני מקומו נעשה ללקת ועוד קשה בפרק כל שעה (פסחים דף כב.) דלא משני אקושיא דדם כשהותרה נבילה היא וחלבה וגידה ודמה הותרה כדמשני אקושיא דחלב וגיד משמע דלא חשיב כבשר לפיכך נריך לומר שיש שום ריבוי דמרבינן ביה דם נבילות ולבתר דמרבה ביה מסתבר לאוקומי רבויא ברביעית שיכול לקרוש ולעמוד על כזית י: אין מתנדבין לוג שנים וחמשה. תימה כי היכי דאמרי' (לעיל דף קג.) גבי מנחות דאם

אמר חלי עשרון יביא עשרון שלם

עשרון ומחלה יביא שנים הכא נמי מיבעיא נימא כי אמר לוג או שנים יביא שלשה שהם נסכי כבש וכי אמר חמשה יביא ששה שהם נסכי פר ושמא הכי נמי היכא דאמר הרי עלי אבל הכא מיירי בנדבה דיש לוג אחד או שנים לפניו ואמר הרי אלו לנסכים ובגמרא גבי יש קבע לנסכים פירש בקונטרס כגון דאמר הרי עלי כך וכך לוגין ⁶ למדה: ששה דנדבה. בפרק בתרא (דף קז:) מייתי לה לקמן ופליגי אמוראי כנגד מי: אבור אביי אם תמצא לומר בו'. מספקה ליה להביי משום קושיה דרב השי: עד עשרה פשימא לי אחד עשר מיבעיא לי. ואס תאמר שבעה נמי תיבעי אי לשני מ) כלים איכוין עד דממלא להו לא קרבי או לאיל וכבש איכוין וי"ל דלא מיבעיא ליה אלא בתרי מחד מינא וחד מחד מינא אי אמר או לא אבל פשיטא דחד מחד מינא וחד מחד מינא אמריגן:

יהיה לפר ובמדבר כהן משמע או סים דמנהה דהויא אחריתי. לישנא אחרינל בפרשת נסכים כתיב ושם טון ככם כגר יהיה: ככה. עיכובא: אילימא ארבעה וששה. פשיטא יב] מי לריך קראי לרבויי: מאי שנא שלש. דפשיטא לן דחזו לכבש כו': אלא לאו. מידי דלא חזו יב] ליה אחי לרבויי ולמשמע דמתנדבין יד] ויקריבו ארבעה והחמישי יהא מותר: מה שנים לא חזו כלל. דליכא למימר משיך חדא מינייהו ומקריב לה: הא כדאיתאביו] . שנים אין מתנדבין לגמרי חמשה לכתחילה הוא דלא שאין מפרישין תחילה למותרות אבל דיעבד מקריב ארבע וחמישי יהא מותר לנדבה: הא אין קבע לנסכים. וכמה דבעי משנים ולמעלה מייתי וכי מייתי חמשה מקריב ארבעה מינייהו ואידך מותר ביו וכל מה דבעי מייתי ומאי דחזי מקריב ואידך מותר אלודבה והכא ליכא למיבעי ולא מידי: **עד טשרה פשיטא לי.** דלוג ושנים וה׳ יו) לגמרי שונלה קרבין עד דממלי להו שלש לכבש חזו וד' לחיל וששה לפר ושבעה לכבש וחיל ח' לשני חילים ט' לפר וכבש י' לפר וחיל: החד עשר מיבעיא

אחרינא אבל הני מותרות דנסכים שכיחי כדאמרינן לקמן מתנדב אדם נסכים בכל יום הואיל חמשה ופש להו חד ואי הוי תלת דאייתי כל חד חמשה ופרשו לכל חד חד וחזו הנך תלת לוגין לאצטרופי לנסכי כבש וקרבי בכל יום הלכך לא תיקנו להו שופר דהא מצו הנך מותרות למיקרביה ליה: . (עכ"ל הרגמ"ה):

והסוא גברא. (4) אדידיה קאמר דהא אפלטר סמכינא ואין דעתי בורדיינא דבי גשיאה. של בית רבי ואפשר שהיה בימיו דאפיי יהודה מיושב להשיב לו: מאי הוי עלה. דהאי שיעורא: רבי כשמעתה דידיה. דחמר בית הלל

> מטמאין בדם נבילות: ששה דברים. במסכת עדיות הא חשיב להו: על כזית. ושיעור טומאת נבילה בכזית: בותני' אין מסנדכין לוג. לנסכו שלא מצינו מנחת נסכים של לוג ולא שנים ולא חמשה אבל מתנדבין שלשה דחזו לכבש וארבעה לאיל דהיא שלישית ההין וששה דחזו לפר ומששה ולמעלה דשבע חזו ג' מינייהו לכבש וד׳ לאיל ושמנה חזו לשני אילים חשעה מזו לפר וכבש עשרה מזו לפר ואיל י"א חזו לשני אילים וכבש וכך לעולם: גמ' יש קבע לנסכים. בן אמר הרי עלי כך וכך לוגין ד] מי הוי קבע דאין יכול להקריבם אלא הכל ביחד דהוו קרבי בקרבן א' או אין קבע ויכול להקריבסה]דורמהן דחזובאפיו נפשייהו: היכי דמי. למאי נפקא מינה: ואידך הוי נדבה. נדבת ליבור וימכר ויפלו דמיו לשופרות או יקרב הוא עלמו וילטרף עם השני לוגין אחרים ויקרב לנסכי תמיד דהוו נמי לליבור: ואי אמרת יש קבע עד דממלא להו. ויביא לוג הששי כי היכי דליתחזי לפר לא קרבי דהא אין יכול להקריב יו בפני עלמו: ששה לנדבה. גבי י"ג שופרות שהיו במקדש קאי די"ג שופרות הוו בשבעה מהם היו נותנין הנך מעות דמפרש במסכת יומא (דף נה:) ובמסכת שקלים (פ"ו ה"ד) תקלין חדתין ועתיקין קינין גחלי עולה עלים ולבונה חהב לכפורת וששה מהם היו לנדבה ליתן בהן מעות ההולכות ח] לנדבת לבור: ואמרינן. לקמן בפרק בתרא (דף קו:): כנגד מי כנגד מותר חטחת. מן כגון הפריש מעות לחטאת והוזלו הכבשים ונתותרו לו מעות: ואחד למותר אשם. סתם כגון גזילות ומעילות: ואחד למותר אשם נויר. דאותו מותר לא היה מעורב עם מותר אשם סתם לפי שזה לכפר °וזה להתירו ביין: ואחד למותר אשם מלורע. דלא דמו להנך שבא להתירו במחנה ואינך י] מפרש בפרק בתרא (לקמן קז:). וכל הנך

> מותרות אזלי לנדבת לבור כשהמובח בטל לוקחין באותם מעות עולות הבשר לשם ועורות לכהנים דזהו מדרשו של יהוידע במסכת תמורה (דף כג:): ואם איתא. דהמביא חמשה לוגין ה) קרבי ארבע מהם ואחד יהא נדבה: ליתקין לו שופר. להפיל בו הדמים: הנך. מותרות לנדבת ליבור אזלי: הנך. נסכים למה להו שופר הואיל ושכיח כל יומא שהרי רוב קרבנות טעונין נסכים: אפשר דמלטרפי דמר ודמר. אם נדר ה' יקריב ד' ויניח לוג הנשאר וילטרף עם מותר נסכים אחרים עד שיהו ד' או ג': אורה. גבי נסכים כתיב כל האזרח יעשה ככה את אלה וקרא יתירא הוא דהא לעיל מיניה כתיבי כל דין נסכים מלמד שמתנדבין נסכים בלא קרבן וכמה שלשת לוגין דבליר מהכי לא חזי למידי: יהיה. חלי ההין

 שנת עו. עדיות פיים מיים
 [בשבת שם איתא דתניא וכן
 נכון משום דדברי ר"י ב"ר
 יהודה אף כשטמאו וכו' לא נוכר במשנה דעדיות], ב) לקמן קו: [וש"נ], ג) לעיל עג:, ד) צ"ק, ב) קריבין ארבע. ל"ק, ו) דמוסיף הויה אחריתי כו' עי' ברש"י דף עא. ל"ק, נ'' מ'' דמנחה הויא כו', נ״א דמנחה הויא כו׳,
 לנדבה וליכא למיבעי כו׳
 כ״אל. ב״א, ש) [רש״ק],
 והדמנן דם השרך כבשרו מטמא ואין לנו כיואל בו אין
 כנ כייאל ב רשיעור נומאהו אבל דמו מטמא וא"ת כו'. ל"ק, כ) [וע"ע תו לנדבה. מ) ל"ל אלים.

תורה אור השלם בְּל הָאָזְרָח יַעֲשֶׂה בְּבָה אֶת אֵלֶה לְהַקְרִיב אִשֶּׁה רַיחַ נִיחֹחַ לַיְיָ: במדבר טו יג

הנהות הכ"ח (b) רש"ר ד"ה וההוא גברא

גליון הש"ם רש"ר ד"ה ואחד למותר אשם נויר וכו' ווה להתירו ביין. גלע"ד דל"ל חה וכ"ה ברש"י לחמן דף חח :6″b

רבינו גרשום

[וההוא גברא כו'.] כלומר לא ידע למיהדר שטרוד מפני מחשבת מזונות: ר' יהודה מוריינא דבי נשיאה הוה שהוא היה מורה איסור והיתר לפני ר' ודקאמר שיערו חכמים את דמיה ר' יהודה מוריינא הוה וכשמעתיה אורי לפני ר' וכשמעתיה אורי לפני ד'

דתניא ר' יהודה אומר וכר.

ור' יוסי בר יהודה מפרש

(בריית') [מלתא] דאבוה:

אין מתנדבין יין לוג שנים

ולא חמשה. שלא מצינו

נסכים של ב' לוגין ולא של

""" אבר מתודב ו' ווער של ה': אבל מתנדב ג'. שכך י ראוי לכבש: וד׳. שכך צריך לאיל שיש בו ב׳ עשרונים: וששה. שכך ראוי לפר שיש בו שלשה עשרונים: שיש בו ש. ב. ומששה ולמעלה. שכן ראוין אילים וכבש וכן עד מאה כולן ראויין ליחלק: יש קבע לנסכים, כלומר שאם . נדר כשיעור שראוי לנסכים קדש ואם נדר יותר לא קדש: אי אין קבע. כלומר יביא כמה שירצה ויקח מהן כמו שראוי לנסכים והמותר יהיה נדבה וכולן קדש. והיינו כדמפרש היכי דמי כגון וכר: ואי אמרת יש קבע עד דממלי להו. כלומר. הואיל והביא חמשה עד שיביא עוד לוג ששית לא קרבי דהשתא חזו או לשני . כבשים או לפר מאי: ת״ש דתנן בשקלים י״ג שופרות במקדש וכתוב עליהן

להו. ומה היו עושין מהן היו לוקחין מהן עולות לקיץ המזכח והכשר לשם והעורות לכהנים. אם איתא דאין קבע לנסכים ומשיך מאי דחזי לנסכים ואידך לנדבה אול ליתקן ליה שופר: לא דמי דהנך שיתא לא שכיחי דחטאת אין אדם חוטא בכל יום ולא נזיר בכל יום ולא מצורע בכל יום. והנך מותרות לנדבת ציבור אולא לקיץ המזכח דלא חזו למידי אחרינא. אבל הני מותרות דנסכים שכיחי יים ולא מצורע בכל יום. הוגן מותרות לנוד אל קרץ המוד אל קרץ המוד היצ אות ניסיד אחרינא. אבר הני מודת המפי שפיחי, של קרץ מודב מציבו הצביח ול הקרבים מאיז ון באפי נפשיה: זן להקריב הארבעה בפני עצמו: כדאמר רבא לאן מקונו ליה שופר דהא מצו הבכל הוא והיותרות לנון האיצטרופי לנסכי כבש וקרבי בכל יום הלכך לא תקינו ליה שופר דהא מצו הבק מתרה לקרב לאלחר: אזרה. דכתיב בסוף פרשת נסכים דכתים כל האזרח ישם מתנדב מי שירצה נסכים יין מתקרב לאלחר: אזרה. דכתיב בסוף פרשת נסכים דהייו עבים בל לאזרח ישם בשל בעל ביים הבש לעד ביים בשל לל אבר ביים ובשל לל אבר מות בסבים דהני של ביים בשל לל אבר מות בסבים דהני של ביים ביים בשל ללי אלמא דלא אמרינן אין קבע לנסכים: של מיה א לא איריא הא כדאיתא. כלומר דשנים ודאי לא חוו כלל אבל חמשה דלא חזו כלל אבל חמשה דלא חזו כלל אבל מות הביים אם מהצג לובי, של קבע לנסכים: אם מהא לא איריא הא כדאיתא. כלומר דשנים ודאי לא חזו כלל אבל חמשה דלא חזו כלל אממה לא מריב און לבע לנסכים: אם מהא לא מרינן אין קבע לנסכים: מיהא לא איריא הא כדאיתא. כלומר דשנים ודאי לא חזו כלל אבל חמשה דלא חזו כלל אממה לא מריב און בער לנסכים מיהא לא אות בעל האורם ביים היום בעל בעל נוסכים: אם מהא לא מריב אות בעל ביים ביים היום בעל בעל מרכה ביים ביים היום בעל בעל נוסכים: אם מהצג לובין און בעל לא מברינן אין בע לנסכים: אם מהא לוברינן אין בערינן אין בער לנסכים: אם מהצג לובין און בער לנסכים: אם מהצג לובין און בער לנסכים: אם מהא לא אורלא אמרינן אין קבע לנסכים: מיהא לא איריא הא כדאיתא. כלומר דשנים ודאי לא חזו כלל אבל המשה דלא חזו כלל אבל השרביה ביים בכל יום הביים ביים בל הביים בכל בל הבל המשה דלא חזו כלל אבל המשה בלא חוד כל בל הבל המשר הביים בל הביים בלא ביים בל הביים בל הביים